

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **P. K.**, nar. X., trvale bytom B.B., adresa pre doručovanie: B. v zastúpení Mgr. Z. V., advokátkou so sídlom B. proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo SR**, Nová ul. 13, 975 04 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/12000-92659/2009/990110-r zo 16. októbra 2009 vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/4/2010-69 zo dňa 10. decembra 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/4/2010 – 69 zo dňa 10. decembra 2010 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24S/4/2010 – 69 zo dňa 10. decembra 2010 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/12000-92659/2009/990110-r zo 16. októbra 2009, ktorým potvrdil platobný výmer mesta Banská Bystrica č. 1620586071/298255 zo dňa 3.6.2009, vydaný podľa § 81 ods. 1 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov a zákonom SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkoch a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov na základe § 77 ods. 2 písm. a/ o vyrubení miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady na rok 2009 v sume 21,17 Eur.

V dôvodoch rozsudku krajský súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca je prihlásený na trvalý pobyt v meste Banská Bystrica (na ulici T.T.). Pre účely evidencie pobytu občanov trvalý pobyt je pobyt občana spravidla v mieste jeho stáleho bydliska na území SR, pričom občan môže mať v tom istom čase iba jeden trvalý pobyt (§ 3 ods. 1 zákona č. 253/1998 Z.z.). Krajský súd konštatoval, že v preskúmvanej veci sporným bolo to, či žalobca, ktorý je prihlásený na trvalý pobyt v meste Banská Bystrica, je poplatníkom miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, hoci sa v mieste trvalého pobytu nezdržuje (zdržuje sa v meste Bratislava) a teda v mieste svojho trvalého pobytu nevytvára žiadny komunálny odpad. Prvostupňový súd po preskúmaní rozhodnutí prvo a druhostupňových správnych orgánov zistil, že žalovaný ako aj mesto Banská Bystrica postupovali v súlade so zákonom, keďže zákon č. 582/2004 Z.z. ako i všeobecné záväzné nariadenie mesta Banská Bystrica č. 21/2008 (ďalej len „VZN“) o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady (účinné v roku 2009) stanovujú, že poplatníkom miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady je fyzická osoba, ktorá má trvalý pobyt v obci a súčasne umožňujú, aby obec pre poplatníka miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady stanovila sadzbu poplatku a určila ho spôsobom, bez zisťovania skutočného množstva produkovaného odpadu poplatníkom – fyzickou osobou akým je aj žalobca. Krajský súd konštatoval, že zo zákona 582/2004Z.z. ani z citovaného VZN nie je priamo zrejmé, z akého dôvodu bola zvolená takáto alternatíva určenia platenia miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Súčasne krajský súd konštatoval, že pokiaľ zákon č. 582/2004 Z.z. a VZN upravujú platenie miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady spôsobom,

ktorý nezohľadňuje, či a v akom množstve konkrétna fyzická osoba odpad vytvára, pre určenie kto je poplatník, t.j. platiteľom predmetného poplatku, je relevantná skutočnosť, že žalobca je fyzickou osobou s trvalým pobytom v obci (meste Banská Bystrica). Krajský súd konštatoval, že v prejednávanej veci je preto nesporné, že žalobca, ktorý má trvalý pobyt v meste Banská Bystrica je poplatníkom miestneho poplatku za komunálny odpad a drobný stavebný odpad. Poukázal na ustanovenia § 82 a § 83 zákona č. 582/2004 Z.z., podľa ktorých obec môže v prípadoch stanovených vo VZN znížiť poplatok, resp. poplatok odpustiť za účelom zmierenia alebo odstránení tvrdosti zákona v jednotlivých prípadoch, pričom VZN mesta Banská Bystrica v § 42, 43 upravuje podmienky, za ktoré je možné poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady odpustiť (§ 42) alebo znížiť (§ 43). Prvostupňový súd konštatoval, že v preskúvanom konaní žalobca netvrdil a ani nepreukázal splnenie podmienok na postup podľa § 42, resp. § 43 VZN, ktorý predpokladá zo strany poplatníka - fyzickej osoby podľa § 36 ods. 1 písm. a/ citovaného VZN podanie žiadosti, ktorá je doložená dokladmi uvedenými vo VZN a to v lehote podľa § 43 ods. 6. Poukázal, že žalobca trval na tom, že nemal dôvod uplatňovať si zľavu z poplatku za komunálny odpad a drobný stavebný odpad podľa VZN, pretože stálym trvalým pobytom žalobcu je Bratislava a nie Banská Bystrica. Za uvedeného skutkového stavu, keď žalobca netvrdil a ani nepreukázal splnenie podmienok na odpustenie, resp. zníženie poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, je podľa krajského súdu irelevantné, či sa žalobca ako fyzická osoba, ktorá bola prihlásená k trvalému pobytu v meste Banská Bystrica, v príslušnom rozhodnom období, v tomto meste skutočne zdržiavala, alebo aké časové obdobie sa v meste zdržiavala, a teda ani to či a v akom množstve produkoval alebo neprodukoval komunálny odpad. Prvostupňový súd vyslovil názor, že nie je možné prihliadať k dôvodom, pre ktoré bol žalobca v rozhodnom preskúvanom období (kalendárnom roku 2009) prihlásený na trvalý pobyt v meste Banská Bystrica, resp. z akých dôvodov a či mohol alebo mal byť jeho trvalý pobyt zrušený. Pre preskúmanie predmetnej veci je rozhodné, že žalobca bol v preskúvanom období k trvalému pobytu v meste Banská Bystrica prihlásený, t.j. bol poplatníkom miestneho poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady a že mesto Banská Bystrica žalobcovi ako poplatníkovi tohto miestneho poplatku v zmysle § 36 ods. 1 písm. a/ citovanej VZN vyrubilo miestny poplatok vo výške stanovenej v súlade s § 37 ods. 3 VZN. Krajský súd konštatoval, že žalovaný ako i prvostupňový správny orgán postupovali v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z. a v súlade s ustanoveniami VZN mesta Banská Bystrica, preto súd nemohol prihliadnuť k argumentácii žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci. Prvostupňový súd poukázal, že z obsahu nájomnej zmluvy nevyplýva

žalobcom tvrdená skutočnosť, že súčasťou nájomného, resp. platieb spojených s užívaním predmetnej časti bytu bolo platenie poplatku, resp. jej alikvotnej časti za komunálny odpad a drobné stavebné odpady. Pričom aj preukázanie tejto skutočnosti by nemalo vplyv na výsledok posúdenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k určeniu poplatkovej povinnosti žalobcu, platiť miestny poplatok za komunálny odpad v meste Banská Bystrica. Prvostupňový súd konštatoval, že zo zmluvy uzavretej dňa 19.5.2008 vyplýva, že nájomný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú a pokiaľ sa žalobca dočasne zdržiaval v Bratislave t.j. mimo miesta trvalého pobytu, táto skutočnosť ho oprávňovala na prihlásenie k prechodnému pobytu v zmysle § 8 zákona č. 253/1998 Z.z.. Rovnako zo zmluvy uzatvorenej dňa 1.7.2009 vyplýva, že nájomná zmluva bola síce uzatvorená na dobu určitú od 1.7. do 31.12.2009 avšak v nájomnej zmluve dal prenajímateľ nájomcovi (žalobcovi) výslovný súhlas na prihlásenie sa na prechodný pobyt v prenajatej nehnuteľnosti na toto obdobie. Uvedené skutočnosti, konštatoval prvostupňový súd, oprávňovali, resp. umožňovali žalobcovi platiť miestne poplatky za komunálny odpad v mieste svojho prechodného pobytu resp. uvedená skutočnosť by po splnení podmienok stanovení vo VZN Banská Bystrica umožňovala žalobcovi znížiť poplatok za komunálny odpad v meste Banská Bystrica. Krajský súd ďalej konštatoval, že žalobca mal možnosť prihlásiť sa na trvalý pobyt v ohlasovni mesta, kde sa žalobca zdržoval podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z., čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že žalobca by sa zbavil povinnosti platiť miestny poplatok za komunálny odpad v meste Banská Bystrica, v ktorom sa fyzicky nezdržiava.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal vo veci úspech náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v intenciách podanej žaloby, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nezákonné, tvrdil, že sa jedná o fiktívny trvalý pobyt žalobcu proti jeho vôli na území obce, ktorý nemôže byť určujúcou a jedinou okolnosťou pre stanovenie poplatkovej povinnosti žalobcu za komunálny odpad a drobný stavebný odpad, nakoľko žalobca sa dlhodobo nezdržiava v mieste evidenčného trvalého pobytu a tým ani nevytvára žiaden odpad. Poukázal na § 2 ods. 14 zákona č. 223/2001 Z.z. o odpadoch a konštatoval, že považuje platobný výmer mesta Banská Bystrica, za nulité rozhodnutie. Za nulité je potrebné považovať aj rozhodnutia,

ktoré vydal príslušný orgán na základe svojej právomoci, pokiaľ rozhodnutia trpia takými vadami, že ich nemožno vôbec považovať za rozhodnutia, ktorými sa rozhodovalo o právach, povinnostiach a právom chránených záujmov dotknutého subjektu. Poukazoval, že žalovaný v správnom konaní nevykonan dôkaz rozhodujúceho významu, týkajúci sa zistenia kto skutočne v byte na T. X.v roku 2009 býva a býval a platí poplatok za komunálny odpad a drobný stavebný odpad, pretože je občanom v zmysle § 3 zákona č. 253/1998 Z.z. s trvalým pobytom v tomto byte. Ďalej uviedol, že nemá dôvod uplatňovať si zľavu z poplatku, pretože stálym pobytom – trvalým pobytom žalobcu je Bratislava a nie Banská Bystrica. Tvrdil, že účelom a cieľom zákona č. 582/2004 Z.z. je vyberať miestny poplatok za komunálny odpad a drobný stavebný odpad a nie za trvalý pobyt. Podľa názoru odvolateľa prvostupňový súd pri rozhodovaní veci dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta práv OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil § 219 ods. 1 OSP.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.subcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.4.2011 (§156 ods. 1, 3 OSP).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť

práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 77 ods. 2 písm. a/ zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a o miestnom poplatku za komunálne odpady (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z.z.“) „ak ďalej nie je ustanovené inak, poplatok platí poplatník, ktorý je

- a) Fyzická osoba, ktorá má v obci trvalý pobyt alebo prechodný pobyt, alebo ktorá je na území obce oprávnená užívať alebo užíva byt, nebytový priestor, pozemnú stavbu alebo jej časť alebo byt, ktorý nie je stavbou, alebo záhradu, vinicu, ovocný sad, trvalý trávnatý porast na iný účel ako na podnikanie, pozemok v zastavanom území obce okrem lesného pozemku a pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľnosti ako vodná plocha (ďalej len „nehnuteľnosť“).

Podľa § 3 zákona č. 253/1998 Z.z. hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky „trvalý pobyt je pobyt občana spravidla v mieste jeho stálego bydliska na území Slovenskej republiky. Občan má v tom istom čase iba jeden trvalý pobyt.“

Poplatník podľa zákona č. 582/2004 Z.z. je definovaný aj v § 77 ods. 2 písm. a/ ako fyzická osoba, ktorá má v obci trvalý pobyt alebo prechodný pobyt alebo, ktorá je na území obce oprávnená užívať alebo užíva nehnuteľnosť, ktorá je konkrétne špecifikovaná.

Z ustanovení zákona č. 582/2004 Z.z. nemožno vyvodit', že poplatníkom je len fyzická osoba, ktorá v obci má vyznačený trvalý pobyt a v skutočnosti aj v mieste trvalého pobytu sa zdržuje, t.j. produkuje v tomto mieste komunálny odpad. Komunálnymi odpadmi sú predovšetkým odpady z domácnosti, teda odpady produkované z priestoru, ktorý je obývaný fyzickými osobami. Zákonodarca v zákone č. 582/2004 Z.z. v § 82 upravil podmienky vrátenia poplatkov (zníženia poplatkov) a umožnil § 82 ods. 4 obciam všeobecne záväzných nariadením upraviť podmienky na zmiernenie alebo odstránenie tvrdosti zákona, v konkrétnych prípadoch a to znížením poplatku alebo odpustením poplatku.

Z obsahu správneho spisu vyplýva, že všeobecne záväzné nariadenie, ktoré platilo aj v roku 2009, VZN 21/08 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady, v § 42 a 43 upravilo podmienky zníženia poplatkov za komunálny odpad. Ako vyplýva z tejto úpravy VZN, mesto počítalo aj s možnosťou zníženia poplatku v prípade, že občan sa dlhšiu

dobu v mieste vyznačenom ako trvalý pobyt fyzicky nezdržuje a teda ani netvorí žiadny komunálny odpad. Z obsahu správneho spisu nebolo sporným, že žalobca možnosť na zníženie poplatku v zmysle ustanovení VZN 21/08 nevyužil. Svoju obranu postavil na tom základe, že od roku 2002 v mieste vyznačenom ako jeho trvalý pobyt sa fyzicky nezdržiava, čo navrhol v konaní preukázať vykonaným dokazovaním, (návrhom na výsluch svedkov a inými dôkazmi) a zdržuje sa v Bratislave, kde aj fyzicky v konkrétnom byte, resp. časti bytu býva a aj tvorí odpad z tejto domácnosti.

Je pravdou, že právna úprava zákona č. 253/98 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR (ďalej len zákon č. 253/1998 Z.z.), ktorá bola účinná do 30.9.2004 umožňovala osobe odhlásenie sa z trvalého pobytu (§ 3 ods. 1 trvalý pobyt je pobyt v mieste stáleho bydliska občana. Občan môže mať v tom istom čase iba jeden trvalý pobyt) na jednom mieste, iba po prihlásení sa na trvalý pobyt (podľa vtedy platnej právnej úpravy) § 3 alebo § 4 zákona č. 253/1998 Z.z. účinného do 30.9.2004.

Novelou zákona č. 253/98 Z.z. účinnou od 1.10.2004, ktorá platila aj v roku 2009, prihlásenie sa na iný trvalý pobyt v inom mieste, nebolo podmienkou odhlásenia sa z trvalého pobytu, na ktorom bola osoba prihlásená. Podľa ustanovení zákona č. 253/1998 Z.z. účinného v roku 2009, žalobca mal právo v súlade s § 7 doručiť ohlasovni vyplnený odhlasovací lístok doterajšieho trvalého pobytu o skončení tohto trvalého pobytu, na základe ktorého v súlade s § 7 ods. 1 písm. a/ zákona č. 253/1998 Z.z. ohlasovňa záznam o trvalom pobyte zrušila. Ďalej mal možnosť vykonať prihlásenie na trvalý pobyt v súlade s § 3 ods. 8 zákona č. 253/1998 Z.z. a to predložením platného občianskeho preukazu a v prípade, že mal uzavretú nájomnú zmluvu s vlastníkom alebo so všetkými spoluvlastníkmi budovy (časti budovy) na dobu neurčitú, stačilo len predloženie tejto nájomnej zmluvy bez toho, aby potreboval súhlas o prihlásení na trvalý pobyt vlastníka alebo všetkých spoluvlastníkov budovy, časti budovy, prípadne nájomcu budovy, alebo jej časti. Taktiež žalobca mohol využiť aj úpravu § 5 zákona č. 253/1998 Z.z., ktorá umožňovala prihlásiť sa na trvalý pobyt ohlasovni v mieste, kde sa zdržiava v prípade, že nemal k dispozícii súhlas vlastníkov bytu, vlastníkov budovy alebo jej časti, alebo nájomcov budovy alebo jej časti resp. nemal uzavretú nájomnú zmluvu s vlastníkom alebo všetkými spoluvlastníkmi na dobu neurčitú.

§ 5 zákona č. 253/1998 Z.z. umožňoval vyznačiť trvalý pobyt aj občanom, ktorí podmienky § 3 a 4 zákona č. 253/1998 Z.z. nespĺnili, pričom v prípade vyznačenia trvalého

pobytu podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. by mal žalobca vyznačené iba miesto trvalého pobytu označením obce bez ďalšej špecifikácie, teda bez označenia ulice, súpisného a popisného čísla alebo iných údajov.

V prípade vyznačenia trvalého pobytu v súlade s § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. (ktorá bola účinná do 30.9.2004 a ktorú obsahovo prevzala novela zákona č. 253/98 Z.z. účinná od 1.10.2004, treba súhlasiť s názorom žalobcu, že vyznačenie trvalého pobytu podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. vyvoláva v spoločnosti určité obavy o „hodnovernosti a serióznosti“ takejto osoby. Nemožno vylúčiť, bez ďalšieho, že táto skutočnosť môže mať dosah na osobu pri jednaní v úradných veciach, hľadani si zamestnania, v obchodnom styku ale aj v bežnom spoločenskom a pracovnom styku. Preto aj s ohľadom na „spoločenskú mienku“ je logické, že žalobca nemusel mať z tohto dôvodu záujem na vyznačení trvalého pobytu podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z.. Z obsahu správneho spisu nemožno jednoznačne konštatovať ale ani vylúčiť, že v období od 1.10.2004 (žalobca tvrdil, že od roku 2002 žije v Bratislave užíva byt, resp. časť bytu v nájme), že by nemohol dosiahnuť vyznačenie trvalého pobytu v Bratislave. V tomto smere dokazovanie vykonané správnymi orgánmi nebolo. Listinné dôkazy predložené žalobcom v konaní prvostupňového súdu len preukazovali, že s účinnosťou od 16.10.2005 mal prenajatú časť bytu na dobu neurčitú, od 19.5.2008 mal prenajatú časť bytu na dobu neurčitú a od 1.7.2009 do 31.12.2009 mal v Bratislave prenajatý byt na dobu určitú s možnosťou vyznačiť si na túto dobu prechodný pobyt. V konaní nebolo preukázané, či žalobca požiadal a či vlastníci alebo nájomcovia mu udelili súhlas na prihlásenie sa k trvalému pobytu. Tieto skutočnosti ani správne orgány neskúmali, nakoľko vychádzali s dikcie zákona č. 258/2004 Z.z. a to § 77 ods. 2 písm. a/, ktorý pre vyrubenie miestneho poplatku za komunálne odpady vyžaduje pri fyzickej osobe splnenie jedinej podmienky a to je v danom prípade evidencia trvalého pobytu alebo aj prechodného pobytu alebo (čo nie je prípad žalobcu) preukázanie užívania nehnuteľnosti, ktoré v tomto ustanovení sú špecifikované. Nemožno poprieť, že vyznačenie trvalého pobytu podľa § 5 zák. č. 253/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov mohlo a môže u žalobcu vyvolať určitú frustráciu, pokiaľ je to osoba, ktorá žije určitým spoločenským a pracovným životom, tzn. býva v nájmoch, podnájmoch bytov, platí si za tento podnájom, je zamestnaná, stýka sa s určitou časťou spoločnosti a môže byť v situácii, keď musí prezentovať tento charakter pobytu, hlavne v úradnom styku. V tomto smere zdá sa byť pochopiteľné a vyplýva to aj zo zásad logiky, že žalobca takýto spôsob vyznačenia trvalého pobytu mohol dôvodne odmietiť, i keď ho mohol v súlade s platnou právnou úpravou zákona č. 253/1998 Z.z. využiť a tým by došlo aj

k zrušeniu trvalého pobytu v Banskej Bystrici. Treba súhlasiť, že v podobnej situácii sa ocitla osoba, ktorá nemá evidovaný žiadny trvalý pobyt (prechodný pobyt), pričom je všeobecne známou skutočnosťou, že s vyznačením trvalého pobytu sa viažu nielen povinnosti ale aj práva osoby.

Žalobca mal aj iné možnosti pokiaľ by skutočne mal záujem zrušiť trvalý pobyt v Banskej Bystrici, mohol využiť právnu úpravu účinnú od 1.10.2004 a zrušiť trvalý pobyt v súlade s § 7 ods. 1 písm. a/ zákona č. 253/1998 Z.z. tým, že by oznámil mestu Banská Bystrica (príslušnej ohlasovni) skončenie tohto trvalého pobytu s poukazom na § 10 písm. d/ zákona č. 253/1998 Z.z. Na základe tohto úkonu žalobcu by došlo k zrušeniu trvalého pobytu žalobcu v Banskej Bystrici, pričom nie je však vylúčené, že by žalobca nemohol byť prihlásený v inom mieste, teda v Bratislave na trvalý pobyt (v konaní táto možnosť nebola skúmaná, ale ani nie je vylúčená) tzn., že pokiaľ by žalobca takto postupoval a nedošlo by v súlade s platnou právnou úpravou k prihláseniu žalobcu na trvalý pobyt v Bratislave výlučne nie z dôvodov žalobcu, ale z dôvodu napr. nesúhlasu vlastníka alebo spoluvlastníka nehnuteľnosti nájomcu alebo nájomcu nehnuteľnosti, ktorý prenajíma byt alebo časť bytu žalobcovi a pokiaľ by žalobca nevyužil možnosť vyznačenia trvalého pobytu podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. stal by sa osobou, ktorý nemá vyznačený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, pričom právna úprava účinná od 1.10.2004 nevyučovala ani takúto situáciu (právna úprava, ktorá platila do 30.9.2004 podmieňovala odhlásenie sa z trvalého pobytu len na základe prihlásenia sa na nový trvalý pobyt v súlade vtedy platnou právnou úpravou zákona č. 253/1998 Z.z.). Žalobca však mal možnosť svoju situáciu (zrušenie trvalého pobytu v Banskej Bystrici podľa úpravy platnej v roku 2009 podľa zákona č. 253/1998 Z.z.) riešiť a využiť možnosť odhlásiť sa z tohto trvalého pobytu, skúsiť sa prihlásiť na trvalý pobyt v Bratislave, osloviť vlastníkov budovy alebo nájomcov budovy, v ktorej mal prenajatú časť bytu alebo byt, resp. požiadať tieto osoby o uzavretie nájomnej zmluvy na dobu neurčitú a mal možnosť sa v roku 2009 prihlásiť na prechodný pobyt v Bratislave. Pokiaľ ani tieto postupy žalobca nevyužil aj svojim pričinením sa dostal do situácie, kedy bol evidovaný v roku 2009 v meste Banská Bystrica na trvalý pobyt, pričom nemožno ani vylúčiť, že sám mal záujem mať vyznačený konkrétny trvalý pobyt v Banskej Bystrici.

Je pravdou, že zákon č. 582/2004 Z.z. platenia miestneho poplatku za komunálne odpady viaže iba na evidenciu trvalého alebo prechodného pobytu v danom prípade túto

podmienku neviaže s fyzickou existenciou trvalého alebo prechodného pobytu. Práve situáciu, keď občan sa v mieste trvalého alebo prechodného pobytu dlhodobejšie nezdržuje, upravovalo, aj v roku 2009 ustanovenie § 82 zákona č. 582/2004 Z.z., v prípade skutkovej situácie žalobcu VZN č. 21/08, ustanovenie § 42,43 umožňovalo žalobcovi znížiť si poplatok práve z dôvodu, že sa na mieste trvalého pobytu dlhodobo nezdržuje. Ani túto možnosť žalobca nevyužil.

Žalobca v konaní tvrdil, že neprodukuje v mieste trvalého pobytu v Banskej Bystrici žiadny komunálny odpad, teda nie je jeho povinnosťou platiť vyrubený miestny poplatok, bránil sa tým, že v byte, v ktorom v Bratislave býva, resp. v časti bytu, platí nájomné, kde súčasťou položiek nájmu je aj položka za odpady. V tejto súvislosti treba poukázať, že platenie nájmu za nájom bytu alebo časti bytu je upravené v § 696 a nasl. Obč. zák., prípadne § 719 Obč. zák. a vykonávacích predpisov. Táto úprava je úprava súkromnoprávneho charakteru, upravuje vzťahy medzi žalobcom ako nájomcom (podnájomníkom), s vlastníkom budovy alebo časti budovy (nájomcom), v ktorej sa byt alebo časť bytu prenajíma. Vzťahy súkromnoprávnej povahy treba odlišovať od vzťahov verejnoprávnej povahy, ktorým je aj vyrubenie miestneho poplatku za komunálne odpady v súlade so zákonom č. 582/2004 Z.z.. Najvyšší súd len zdôrazňuje, že v prípade, že by žalobca mal v nájme, resp. v podnájme, byty alebo časti bytov, v rôznych obciach, vo vzťahu ku každému nájomnému pomeru, resp. podnájmu, by bol povinný platiť dohodnutú výšku nájomného.

Miestny poplatok za komunálne odpady však je povinný žalobca platiť ako fyzická osoba iba v obci, kde má trvalý alebo prechodný pobyt, pričom je zrejmé, že z ustanovení zákona č. 253/1998 Z.z. § 3 ods. 1 môže mať občan vyznačený iba jeden trvalý pobyt, tzn. nemôže sa stať, že by platil titulom trvalého pobytu miestny poplatok za komunálne odpady vo viacerých obciach. Obdobne táto úprava platí vo vzťahu k prechodnému pobytu, pričom žalobca nepreukazoval, že by mal v Bratislave alebo v inej obci vyznačený prechodný pobyt.

Za danej skutkovej a právnej situácie, podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca mal zákonné možnosti v súlade so zákonom č. 253/1998 Z.z. si zrušiť trvalý pobyt v obci Banská Bystrica a vyhnúť sa plateniu miestneho poplatku za komunálne odpady v tejto obci, resp. pokiaľ nechcel tak urobiť mal možnosť požiadať o zníženie tohto poplatku z dôvodu,

že sa v obci Banská Bystrica dlhodobo nezdržuje. V konaní žalobca nepreukázal ani listinnými dôkazmi, ktoré predložil (zmluvami o nájme bytu a nájme časti bytu, ktoré najvyšší súd vyššie označil), že príslušné osoby písomné potvrdenie o súhlase s prihlásením žalobcu na trvalý pobyt, mu odmietli vydať. Súd len poukazuje, že žalobca v konaní preukázal, že uzavrel aj nájomnú zmluvu na nájom časti bytu (1 izba) na dobu neurčitú s účinnosťou od 19.5.2008, na ktorú potom nadväzovala nájomná zmluva na dobu určitú platná od 1.7.2009 do 31.12.2009.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalobca nevyužil všetky zákonné možnosti, ktoré mu umožňovali znížiť, resp. neplatiť miestny poplatok za komunálny odpad v obci Banská Bystrica a nepreukázal, že okrem možnosti vyznačenia trvalého pobytu podľa § 5 zákona č. 253/1998 Z.z. (resp. bez vyznačenia trvalého pobytu vôbec) nemohol bez svojho zavinenia si dať vyznačiť trvalý pobyt v Bratislave v súlade s § 3, 4 zákona č. 253/1998 Z.z. (v tomto smere v správnom konaní žiadne dôkazy žalobca neprodukoval). Produkoval len dôkazy preukazujúce, že sa v Banskej Bystrici nezdržuje a neprodukuje komunálny odpad.

Preto nemožno konštatovať, že ustanovenie § 77 ods. 2 písm. a/ zákona č. 582/2004 vo vzťahu k skutkovej situácii žalobcu je formálne a je v rozpore s ústavnými princípmi, na ktoré v žalobe poukazoval. Podľa názoru najvyššieho súdu v takejto pozícii by žalobca mohol byť iba v tom prípade, keby skutočne nemohol si trvalý pobyt v Banskej Bystrici zrušiť a vyznačiť si trvalý pobyt v inom meste (v Bratislave) podľa § 3, 4 zák. č. 253/1998 Z.z. a keby využil všetky možnosti na zníženie alebo odpustenie poplatku.

Jednoznačne treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutia žalovaného ako prvostupňového správneho orgánu boli vydané orgánmi na to kompetentnými a sú to rozhodnutia, ktoré majú všetky náležitosti správneho rozhodnutia, takže nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že sa jedná o nulitné rozhodnutia, ktoré sú síce vydané príslušnými orgánmi na základe ich právomoci ale trpia vadami, pre ktoré ich nemožno považovať za rozhodnutia. Najvyšší súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutia boli nezákonné.

Pre posúdenie veci nebolo právne relevantné, či žalobca sa v mieste Banská Bystrica v roku 2009 na ulici T. fyzicky zdržiaval a produkoval komunálny odpad. Preto námietka

žalobcu, že prvostupňový súd rozhodoval na základe nedostatočného zistenia skutkového stavu (nezohľadnil námietku žalobcu na vykonanie dôkazov v tomto smere) nie je dôvodná. Pre posúdenie veci z hľadiska skutkových okolností bolo podstatné, že žalobca v roku 2009 bol prihlásený na trvalý pobyt v meste Banská Bystrica a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci bol skutkový stav jednoznačný a bolo len potrebné posúdiť charakter evidencie trvalého pobytu vo vzťahu k vyrubeniu poplatku za komunálny odpad.

Vzhľadom na uvedené súd sa stotožnil z rozhodnutím prvostupňového súdu, považuje ho za vecne správne a odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol. Rozsudok krajského súdu v Banskej Bystrici pri aplikácii § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto konaní náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 21.4.2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková